

Nævn i situationer, hvor det ikke var praktisk muligt at nå det, inden det var nødvendigt at træffe en beslutning. Det er dog indtrykket, at regeringen i lignende situationer i videst muligt omfang har søgt at orientere de politiske partiers ledere telefonisk, men omfanget heraf foreligger ikke offentligt kendt. Afgørende må det være, om det politisk bliver accepteret, at der forelå en sådan situation, at det ikke var muligt for regeringen af få indkaldt Nævnet i tide. Når problemet tilsyneladende ikke har været rejst tidligere, kunne det tyde på, at den politiske accept heraf har foreligget.

Det kan dog nævnes, at en række oppositionspartier i den sag fra 1983, der er omtalt ovenfor under a, udtalte kritik af, at Nævnet var blevet indkaldt så sent, at deres holdning ikke kunne nå at blive afspejlet i regeringens instrukser til den danske delegation ved FN i forbindelse med afstemningerne om nogle resolutioner i generalforsamlingens 1. komité. Rent faktisk nåede man på grund af forsinkelser i New York dog ikke at foretage afstemningerne inden nævnsmødets afslutning, og den daværende statsminister udtalte efter nævnsmødet, at regeringen havde accepteret folketingsflertallet, og at dette ville afspejle sig i FN¹⁾: »I Nævnet har vi hentet råd hos partierne, men afstemningen sker på regeringens ansvar.« Det bemærkes dog, at årsagen til den sene indkaldelse af Nævnet i hvert fald i første række skyldtes, at regeringen som ovenfor nævnt ikke mente, at der var behov for at indkalde Nævnet, men at dette blev indkaldt efter ønske fra dele af oppositionen.

5. Den fremgangsmåde, regeringen har fulgt i sagen om de 14 EU-stats- og regeringschefer erklæring af 31. januar 2000 om den fælles aktion i tilfælde af dannelse af en østrigsk regering med deltagelse af partiet FPÖ set i lyset af ovennævnte

Som sagen foreligger oplyst for Lov- og Parlamentssekretariatet, synes der at være enighed mellem regeringen og alle partier i Nævnet om, at sagen var af en sådan karakter, at der forelå en »beslutning af større udenrigspolitisk rækkevidde«. Statsministeren udtalte således under spørgstiden i Folketinget den 9. februar 2000 i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål S 1398:

»Jeg kan bekræfte over for hr. Lars Løkke Rasmussen, at det er en udenrigspolitisk handling, som er dækket af grundlovens § 19, stk. 3. Vi har haft lejlighed til i Det Udenrigspolitiske Nævn at drøfte det, og jeg kan berolige hr. Lars Løkke Rasmussen med, at der i Det Udenrigspolitiske Nævn er en forståelse for, at statsministeren ikke kunne handle anderledes. Det har jeg naturligvis noteret mig. Det er der klart flertal for. Og jeg tror egentlig godt, hr. Lars Løkke Rasmussen er klar over, at det også dækker hr. Lars Løkke Rasmussens eget parti.« Folketings-tidende 1999-2000, forhandlingerne side 4077. En nærmere bedømmelse af regeringens handle-måde, for så vidt angår tidspunktet for forelæg-gelsen for Nævnet, forudsætter imidlertid en nøjere undersøgelse af det samlede hændelsesfor-løb, herunder af, hvornår regeringen vidste, at der kunne blive tale om at træffe en beslutning, og om der rent faktisk var mulighed for at indkalde Nævnet før sidste frist for meddelelse af den danske stillingtagen. Det bemærkes, at det tidligere har vist sig muligt at indkalde Nævnet med meget kort varsel.

¹⁾ Der tænkes formentlig på plenarforsamlingen, idet Danmark som omtalt ovenfor under a rent faktisk undlod at stemme i 1.komité.